

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **V. F.**, zastoupeného JUDr. Ivankou Posádkovou, advokátkou se sídlem v Třebíči, Hasskova 16, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2004, č. j. 55 Az 738/2003 - 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného usnesení, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra České republiky ze dne 30. 5. 2003, č. j. OAM-916-AŘ-2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 10. 2001, č. j. OAM-4205/VL-11-OL3-2001, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí návrhu stěžovatele na udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodného, dále o neudělení azylu stěžovateli dle ust. § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu, a rozklad byl zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla odmítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože podání stěžovatele i přes poučení a výzvu soudu nesplňovalo všechny podmínky pro to, aby se soud mohl věcí zabývat meritorně.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že „usnesení krajského soudu napadá v celém rozsahu, a to z důvodů daných ust. § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s.“ Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž současně požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém popřel oprávněnost této stížnosti, neboť se domnívá, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Uvedl, že kasační stížnost stěžovatele je zcela blanketní, neobsahuje důvody, ke kterým by se správní orgán mohl vyjádřit. Správní orgán navrhl odmítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 109 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

S ohledem na konstrukci stížních bodů, které spočívají v pouhém odkazu na zákonné vymezení důvodů kasační stížnosti, a na dispoziční zásadu, která ovládá celé kasační řízení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze v intencích ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť není jeho právem, ale ani povinností vyhledávat stížní body za stěžovatele, v tomto případě tedy přiřadit konkrétní skutkové důvody pod důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí neshledal žádné vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu